

KÖZGAZDÁSI

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem lapja

XV. ÉVFOLYAM, 2. SZÁM. ÁRA: 60 FILLÉR 1973. FEBRUÁR 1.

Nguyen Dan Thuy, vietnami lány

(Fotók: Bajusz K.)

Jövő holdujévkor együtt lesz a család

„Igy lesz e? Igy! Mert egyszer béke lesz.

O, tarts ki addig lélek, védekezz!”

Alig múlt négy napja, hogy aláírták a vietnami háború beszüntetéséről és a béke helyreállításáról szóló megállapodást. Négy napja elhallgattak az ágyuk, nem robbannak a bombák, eltűntek a gyilkos B-52-esek, tiszta lett az ég Vietnamban.

Egy lány nézi az eget itt a Duna partján. Hőfelhők usznak a magasban. Ő gondolatban arra a tiszta égre emlékezik, ahonnan csak békéltető eső hull a földre. Ilyen gondtalanul szépnék gyerekek szemmel látta utoljára tíz évvel ezelőtt otthon, Észak-Vietnamban az eget. A lány neve Nguyen Dam

Thuy, vietnami közgazdász hallgató. Hangyszorgalommal tanul, sok-sok vietnami társával együtt készül arra a napra, amikor hazája szolgálatába állhat. Készül arra, hogy termeljen, építsen. Készült az alkotó életre, a békére.

Amikor először olvasta a hírt a Népszabadságban, kiabált örömben vietnami társával együtt. Olettek, csókolták egymást. A Kinizsi kollégiumban magyar, szovjet, arab, csehszlovák, német kollegák szorongatták Thuy kezét. A nagy boldogságban könnyekre fakadva fogadta a gratulációkat.

Találkozásunkkor egy újságlapot szorongatott a kezében, a Népszabadság kitépett első oldalát a béke hírével. Barátnőjével jött Truong Thi Thanh negyedik villamosmérnök hallgatóból. A két kedves mandulászemű lányt arról faggatom, hogyan tervezik a jövőjüket, ha visszatérnek Vietnamba, ahol béke lesz.

Jövőre február 3-án, a holdujév napján már együtt lesz a család — kezdi a beszélgetést Thuy. — Négy évvel ezelőtt jöttem el otthonról. Dong Hoy kikötőt, ahol éltünk teljesen lebombázták 1965-ben. Én akkor 14 éves voltam. A gyerekeket és az öregeket fura költöztették. Szüleim nyolc kilométerre Dong Hoy-

tól építettek új otthonot. Attól kezdve a középiskola elvégzéseig mindig a föld alatt, órákig tartottam. De minden leiszorult a föld alá, az áruházzal, az iskolával, a gyárakkal, a mozikkal. Az élet azonban nem szűnt meg. Szüleim is dolgoztak. Apám költő. Ő a termelésről, a harcokról és a hősiességről verselt. Anyám politikus, a tartományi nőtanács elnöke.

Szorongó szívvel hagyta el hazáját 1968-ban, hogy itt a Közgazdasági egyetemen nyolc honfitársával együtt folytassa tanulmányait. Ok voltak az első vietnami hallgatók az egyetemen és ez csak fokozta a tanulmányi munkájuk nehézségét. Párosával kerültek egy-egy szakra. Thuy az iparkaron tanul, most negyedéves.

— Az első napokban, itt az egyetemen, amikor beültem egy előadásra, szinte semmit sem értettem. A nyelv volt számomra a legnehezebb. Aztán az analízis és a számítástechnika okozott sok problémát.

Thuyt a szorgalom mindennel átszűrte. És 1971-ben három év után hazalátogathatott.

— Mindnyájan éltek és ez mindennél nagyobb öröm volt számomra. Távollétemben meg is szaporodott a család. Akkor láttam először hároméves kis-

(Folytatás a 2. oldalon)

Tanácskozott az APB avagy vaddisznólesen a Zsíros-hegyen

Visszérkezett zsíroshegyi hivatalos tanácskozásáról az Agit.-Prop.-Bizottság. A két napig tartó megbeszélések célja az volt, hogy az APB legfontosabb és legsürgősebb feladatait megoldja, amelyek segítségével egyetemünk KISZ-szervezetének politikai munkáját magasabb szinten folytathatjuk.

A tanácskozás baráti légkörben a Zsíroshegyi Turistaház különtermében zajlott le a nyilvánosság teljes kizárásával. A „munkatáborról” az APB az alábbi nem egészen hivatalos közleményt adta ki.

Az első 24 óra

Az első három évfolyam képviselőiből álló delegáció tagjait Zsíros-hegyen a turistaház vezetője, a személyzet, sűrű köd és kitünő hó fogadta. Kegyetlen hőcsata előzte meg a tanácskozás első napirendi pontját, amikor az egyetemi oktatás helyzetéről, a diák-oktató kapcsolatokról, a probléma tanulmányi és politikai vetületéről, a közéletiségről, általában a hallgatók eszmei-politikai képzettségéről hallgattunk és vitattunk meg beszámolókat. Ezek a kérdések „A kommunista szakemberképzés mint az egyetemi tevékenység központi célja” c. tanulmány részeit képezik, amely egyetemünk pártbizottsága számára készült. Az esti tv-nézést nem mindennapi élmény szakitotta meg. A turistaház előtti bozótosba vaddisznók érkeztek. Kirohantunk lélekzetünket visszafogva, mozdulatlanul figyeltük a tőlünk pár méterre poroszalkáló állatokat és a turistaház vezetőjét, aki kezéből etette a kiéhezett vaddisznókat.

Néhány óras alvás után reggeli torna helyett egyéni célabadobversenyt rendeztünk.

Dél előtt először az egyetemi információrendszerrel beszélgettünk. A kérdésen belül az APB fontos feladatának tekintik a különböző klubok műsorainak összehangolását, illetve a hallgatók tájékoztatását a koordinált klubprogramokról. Ezen a területen február elején történik meg az első gyakorlati lépés, amikor a kari agit.-prop.-titkárok és a klubok vezetői ismertetik februári rendezvénytervezetüket — amelyeken az APB szükség szerint módosít. (Az APB egyik legfőbb törekvése a politikai témájú műsorokkal kapcsolatban — a pol. táborokat is beleértve —, hogy meghatározott koncepció, „csapásirány” szerint fussanak.)

A beszélgetés érintette az egyetemi kommunikációs eszközök hatékonyabb kihasználásának módjait is — a Közgazdászról a hirdetőtábláig.

Ezt követően egy APB-társ feladata megoldásához kért segítséget; milyen módszerekkel

Ezek után azonnali szünettel és ebéddel zárult az első 24 óra.

A második

célabadobó csapatversennyel kezdődött. A csapatok női játékosokat is igazoltak, és a lányok találata dupla pontnak számított. A vesztesre álló csapat tagjainak idegei felmondták a szolgálatot, kemény hólabdákat és szittkokat vágtak a győztesek fejébe. Az igazságtalan háborút természetesen elvesztették.

Délután egy nagyon jó gondolat megvalósításának lehetőségét boncolgattuk. Ez egy politikai szeminárium sorozat lenne, elsősorban az első évfolyamok önkéntes jelentkezésével. Az egyetemi KISZ-oktatáshoz kapcsolódna és pozitív hatása mindennek előtt az alapszervezeti KISZ-munkában jelentkezne. A kérdés megvalósításának lehetőségét, részleteit az APB fontos feladatának tekintik. Az este és az éjszaka egy része játékok

(Folytatás a 2. oldalon)

TDK-menetrend!

Az egyetem 25 éves fennállása alkalmából a KISZ-bizottság jubileumi tudományos diákköri konferencia összehívását határozta el 1973. március 29-31-ére.

A konferenciára a nevezéseket legkésőbb február 9-ig kell leadni a KISZ-bizottságon (a későbbi érkező dolgozatokat nem tudjuk továbbküldeni).

A többieknek a dolgozatot 3 példányban 1973. február 27-ére kell leadni.

Az országos TDK konferencián is részt akarnak venni, azok a jelentkezésük (február 9-ig) a jelentkezési lapon vagy a tartalmi kivonaton jelezze, hogy a marxizmus-leninizmus vagy a közzgazdasági szekcióban kívánnak szerepelni.

Az országos TDK konferencia közzgazdasági szekciójában — előreláthatóan — a következő alszekciók lesznek: marketing; tervezéstudomány; vállalati pénzügy; szervezés; költségvetési szervek gazdálkodása.

Az országos TDK konferencián is részt akarnak venni, azok a jelentkezésük (február 9-ig) a jelentkezési lapon vagy a tartalmi kivonaton jelezze, hogy a marxizmus-leninizmus vagy a közzgazdasági szekcióban kívánnak szerepelni.

Az országos TDK konferencia közzgazdasági szekciójában — előreláthatóan — a következő alszekciók lesznek: marketing; tervezéstudomány; vállalati pénzügy; szervezés; költségvetési szervek gazdálkodása.

Az országos TDK konferencia közzgazdasági szekciójában — előreláthatóan — a következő alszekciók lesznek: marketing; tervezéstudomány; vállalati pénzügy; szervezés; költségvetési szervek gazdálkodása.

Az országos TDK konferencia közzgazdasági szekciójában — előreláthatóan — a következő alszekciók lesznek: marketing; tervezéstudomány; vállalati pénzügy; szervezés; költségvetési szervek gazdálkodása.

TDK Tanács

Együttműködési szerződés

Január 26-án egyetemünkön együttműködési szerződést kötött a KGST-nek a szocialista világrendszer közzgazdasági problémáit kutató nemzetközi intézete, és nyolc magyar kutató és gazdasági intézmeny.

A megállapodás értelmében a Magyar Tudományos Akadémia Közzgazdaságtudományi Intézete, a KSH Közzgazdaságkutató Intézete, az Országos Tervhivatal Tervgazdasági Intézete, a Külkereskedelmi Minisztérium Konjunktúra- és Piackutató Intézete, az Országos Anyag- és Árhivatal, a Világgazdasági Tanács, valamint a Marx Károly Közzgazdaságtudományi Egyetem a jövőben számos aktuális témában közös kutatásokat végez,

konzultációkat folytat a Nemzetközi Intézettel.

Az együttműködési szerződést a Nemzetközi Intézet részéről M. Szenyin professzor, az intézet igazgatója, egyetemünk részéről dr. Szabó Kálmán rektor írta alá.

Az együttműködés a gazdasági irányítás és tervezés rendszerének kérdéseire, valuta- és pénzügyi kérdésekre, valamint közös világgazdasági és közzgazdasági kérdésekre terjed ki. Az együttműködés közz tudományos kutatómunka, közz közös érdekű anyagok és dokumentumok kiadására, közz tudományos konferenciák, ülések szervezése, tudományos munkák közz megírása, konzultációk, tapasztalatcserék formájában valósul meg.

M. Szenyin és Friss István (MTA) aláírják a megállapodást

A két barátó

(Folytatás az 1. oldalról)

hugomat és örökbe fogadott lánytestvéremet. Az ő édesszülte egy bombatámadás alatt halt meg.

Visszatérve az egyetemre kínzó honvágyát feledtetni segített vietnami barátónje. Mint két jó testvér. Minden szabad percüket megosztják egymással. Most is, hogy sikeresen túl vannak a vizsgákon, a szünetben sokat sétálnak, moziba járnak, olvasnak, kézimunkáznak, az otthonukra emlékeznek, a jövőjükre álmodnak.

— Ennek az évnek a végén mint végzett közgazdász megyek haza. Nem tudom pontosan hol fogok dolgozni, de célozom az, hogy munkámmal visszaadjam azt, amit hazától kaptam.

Hogy mik a legközelebbi terveim? A magyar fiatalok legtöbbje friss diplomával a kezében rendszerint megházasodik és aztán lakásra gyűjt. Mi hazamenve először hazát építünk magunknak. Úgy halottam Dong Hoy, ha újáépítik nagy ipari város lesz, és ebből az építésből már én is kivészem a részem.

Nemsokára természetesen férjhez megyek. A véglegem jelenleg Léningrádban tanul. Gépészmérnök lesz. Ő másfél évvel később érkezik haza.

Thuy barátónje Thanh együtt tanul a véglegényével a műszakin. Ők mindketten katonák lesznek. Thanh édesanyja, aki szintén katoná, már tud a tervükről, és helyesli a lányka elhatározását. A haza védelmére békében is szükség van.

— Ha egyszer hazamegyünk... — szívesen mereng el a két vietnami lány a gondolatlan. De az álmodozásban sem lehet osztatlan az örömeik, hisz túl frissek még a háború okozta sebek. Csak nem rég kapott megrendítő hírt egyik lánytársuk Vietnamból.

Egy bomba megölte az egész családját. Egyszál maga maradt itt Magyarországon és bátyja a fronton. De nem tudják felejtetni azt a szomorú esetet sem, amely alig egy hónappal az egyezmény ratifikálása előtt történt, s amelyről szintén nemrég értesültek. December 18-án egyik barátónjuk feles mernőki diplomával tért haza Magyarországról. És néhány napra rá, december 27-én egy lakóházra zuhant B-52-es a fiatal mernőknőt megölte.

Rájuk már béke vár, s ha a családjukkal sem történt semmi baj az utolsó levélváltás óta, akkor remélik boldogok is lesznek, ha visszatérnek. És ha megteremtik az egyezményt Vietnamban egyszer talán Thuy vágya is teljesülhet. Szeretne visszatérni anyja, apja szülőföldjére Dél-Vietnamba, Binh-Dinh tartományba, ahol pálmák szegélyezik a kikötő partját és csodálatos a kilátás a tengerre.

— Ott szeretnék élni és dolgozni. Hallottam nagy textilgyárra van a tartományban. De addig még sok a feladat Vietnamban. És a soron következő politikailag nehéz időszakban a vietnami értelmiségre is nagy feladat vár. A dél-vietnami kormány tökéletes országokban tanult értelmiségre és köztünk bizonyára éles politikai harc lesz. A mi számunkra az a legfontosabb, hogy a szocialista elvek ne csak a tudomány és a szakmai élet területén, hanem politikai szempontból is győzzenek — keresve a magyar szavakat így fogalmazta meg Thuy azt a feladatot, amely rájuk, szocialista értelmiségre vár most Vietnamban a háború után.

Elmenőben az újságlapról nem feledkeztek meg. Magukkal vitték. Kint közben szállingózni kezdett a hó, észre sem vették. Ahol ők járnak gondolatban, ott négy nap óta verőfényes, tiszta az ég.

Napjaink oktatáspolitikai életében rendkívül gyakran előforduló kifejezés a fenti, és sajnos a vele való foglalkozás nem alaptalan. A témával kapcsolatos

kutatások, kimutatták azokat a tényezőket, amelyek még szocialista viszonyok között is objektív különbségeket okoznak társadalmunk rétegei között a kultúrához való viszonyban és amint a művelődési lehetőségekben.

A következőkben a hátrányos helyzet igazi jelentését próbálom megtalálni, valamint azt, hogy a társadalom mely réte-

TÁRSADALMI RÉTEG	EREDMÉNY
Szellemi dolgozó	4,2
Fizikai dolgozó	3,3
Mg. fizikai dolgozó	3,1

Meglehetősen nagy különbségek vannak az egyes csoportok között, és nyugodtan meghúzhatjuk az elválasztó vonalat közöttük. Mindjárt

TÁRSADALMI RÉTEG	EREDMÉNY
Vezető állásúak	4,2
Értelmiségiek	4,2
Alkalmazottak	3,3
Szakmunkások	3,3
Segéd munkások	3,0
Mg.-i fizikai dolgozók	3,1

Amint látjuk, az előbbi táblázatban bejelölt határvonalak eltolódtak, s mindjárt rájövünk, hogy hol a legégetőbbek a problémák. A vezetőállásúak és értelmiségiek szülők gyermekeinek eredményei biztatóak, az alkalmazottak és szakmunkások gyermekeinek átlagilag sem jeleznek komolyabb veszélyeket, ezen a területen

geinél állnak fenn ezek a problémák, s hogy mik lehetnek a probléma megoldásának lehetőségei. A Művelődésügyi Minisztérium munkaközössége a közelmúltban felmérést végzett az országban, s a vizsgálatok a következő eredményeket adták:

A lenti táblázaton szereplő eredmények nem tanulmányi átlagokból nyert számok, hanem tesztlapok kitöltése után kapott pontszámok adta eredmények, azaz mentesek az osztályozás valamennyi szubjektív elemétől.

más eredményhez jutunk, ha a három fő kategórián belül további „alcsoportokat” különböztetünk meg!

segítségadás akár ki is merülhet un. általános orientálásban a gyerekek pályaválasztási elképzeléseit illetően. A legnagyobb szakadék a következő csoportoknál áll be, s bizony ezen a területen kell fokozott segítséget nyújtani a gyerekek képzésében. Megállapíthatjuk, hogy amikor hátrányos helyzetűről beszélünk, mindenekelőtt a segédmunká-

sok, valamint a mezőgazdaságban dolgozók gyermekeinek hátrányos helyzetét kell ezen értenünk, s az ő gyermekeik azok, akik a legtöbb támogatást igénylik tanulmányaik során.

A tények vizsgálata után próbáljuk meg kideríteni ezek okait!

Szintén sokat vitatott téma, hogy a segédmunkások, illetve a mezőgazdasági fizikai dolgozók gyermekeinek hátrányos helyzete anyagi, avagy kulturális problémája-e rendszerünknek? Az én véleményem az, hogy a két oldalt mervem nem lehet elválasztani egymástól.

A kérdés csak úgy lehet jogos, hogy a hátrányos helyzet elsősorban anyagi, avagy elsősorban kulturális probléma-e? A vizsgálatok kimutatták, hogy az utóbbi, tehát elsősorban kulturális.

A már korábban említett munkaközösségi vizsgálat egyik eleme volt a következő: Korrelációs számítás segítségével kapták meg a következő adatokat; a szülők anyagi helyzete és a gyermek tanulmányi eredménye közötti kapcsolatot szorossága 0,71, míg a szülők iskolázottsága és a gyermek tanulmányi eredménye közötti kapcsolat szorossága 0,88. Nyilvánvaló, hogy lényeges a két szám közötti különbség, és elsősorban ezt kell szem előtt tartanunk, amikor a probléma megoldását keressük.

Sajnos sok intézményünkél csak abban látják a segítségadás lehetőségét, hogy elsősorban az anyagi oldalra koncentrálnak. Természetesen ez nem elhanyagolható tényező, de ezen túlmenően a másik lehetőség kiaknázásával kell elsősorban élni.

Milyen szervezet, illetve intézmény, vagy milyen rendelkezések tudják ezt a helyzetet megszűntetni? Kézenfekvő lenne a válasz: erre a feladatra a mai oktatási rendszerben az iskola és csak az iskola a hivatott. Azonnal szertefoszlanak az iskolába vetett reményeink, míhlyst mai iskolarendszerünk kezdjük el vizsgálni. Arra a következtetésre kell jutnunk, hogy pillanatnyilag az iskola nem-hogy gátolná, hanem inkább

elősegíti ezeket a művelődési lehetőségeket mutatók egyenlőtlenségeit, hiszen az iskola egyenlőtlen helyzetben lévő gyerekeket részesít egyenlő oktatásban, az eredménykövetkezésképpen maga is egyenlőtlen lesz.

Mindaddig tehát nem várhatunk kézzelfogható eredményeket ettől az intézménytől, amíg abban olyan reformokat nem foganatosítanak, melyek a rendszer hatékonyságát növelik. Itt elsősorban arra kell gondolni, hogy az iskolarendszernek többek között az lenne a feladata, hogy egy un. névelő funkciót is betöltsön, ami viszont jelentős tárgyi-személyi feltételek megteremtését igényelné.

Ezek jelenlegi hiányában marad meg a segítség olyan lehetősége, melynek területén egyetemünk kitűnő példával jár elől. A Studium Generale-ra gondolok, ami az iskola előbb vázolt funkciójának hatékony támogatója, és még sokáig az is lehet.

Itt szükséges megemlíteni azt, hogy a szelektivitás nagyon lényeges szempont kell hogy legyen e szervezet munkájában, azaz, hogy elsősorban azok a hátrányos helyzetű diákok kerüljenek kiválasztásra, akik tényleg a „legkisebb ráfordítással” emelhetők az általuk elérhető szintre, s így aztán nekik is legyen lehetőségük a diplomaszerezés után felelős pozíciók betöltésére, s ott a minél magasabb szintű munka végzésére. Nagyon jó dolog pl. az un. egyetemi előkészítő tanfolyamok szervezése, melyek keretében az erre igényt tartók szintén megkaphatják azt a többletet, amire az eredményes versengésben az egyetemre való bekerülésért nagy szükség van.

Ezeket a formákat úgy kell szemlélnünk, mint iskolarendszerünk munkájának nyújtott nagy segítséget, amit az oktatás mai helyzetében nem nélkülözhetünk, s valamennyiünk feladata ezeket a legmesszebbmenőkig támogatni, hiszen az ország kulturális színvonalának emelése mindannyiunk érdeke.

Szabó Sándor
III. évf. nemzetközi

Az AIESEC szakbizottság hírei

Az AIESEC szakbizottság által meghirdetett szakmai gyakorlatra egyetemünk 162 hallgatója adta be jelentkezését. Ezzel szemben a csere engedélyezett kerete 22 fő. A jelenlegiek közül a kiutazó keret az egyetemi KISZ-vb állította össze a kari KISZ-vezetőségek javaslatának figyelembe vételével. Figyelembe véve, hogy a jelentkezők még nyelvvizsgát nem tettek, a KISZ-vb a 22 fős kereten kívüül 8 tartalékot is kiválasztott, tekintettel a nyelvvizsga rostáló jellegére. A nyelvvizsgát, amely az AIESEC szervezet által szabott követelményeknek meg kell feleljen, a nyugati nyelvi tanszók bonyolítja le. Azoknak a jelentkezőknek, akiknek közép- vagy felsőfokú állami nyelvvizsga-bizonyítványuk van, nem kell vizsgát tenniük. A nyelvvizsga alapján dől el, hogy kik azok akik ez év nyarán nyugati szakmai gyakorlaton vehetnek részt.

A 22 fős keret kiválogatásánál a következő szempontok voltak a döntőek: szakmai —

tanulmányi munka, mozgalmi munka, politikai-erkölcsi megbízhatóság.

Az egyetemünk kiutazó hallgatóinak kiválasztása mellett meg kellett szervezni a hozánk szakmai gyakorlatra érkező 32 külföldi hallgató munkahelyét is. A gyakorlatserében sikerült bevonnunk minden olyan jelentős vállalatot, amelyt erre felkértünk.

Az ideérkező hallgatók számára a szakmai gyakorlat időtartamára az egyetem Kinizsi utcai kollégiumában szeretnénk majd szállást biztosítani.

Az AIESEC szervezet ez évi XXV. kongresszusát a dániai Helsingörben tartja 1973. február 26. és március 10. között. A kongresszuson kerül majd sor a szakmai gyakorlatcsere végleges konkretizálására. Az egyetemi KISZ-vb döntése alapján egyetemünket 3 fős delegáció képviseli majd a kongresszuson. A delegáció tagjai: Nagy Sándor, munkatudományi tanszék; Lévy Ádám, IV. belker. és Simonyi András II. közlekedés. AIESEC szakbizottság

Szakszervezet

A demokratizmus érvényesüléséről

A demokratizmus érvényesülésének kérdéseiről tárgyalt decemberben a szakszervezeti bizottság.

A bizottság által előterjesztett anyag megállapítja: az egyetemi demokratizmus ki-szélesítésében

a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem rektora és kollektívája kezdeményező szerepet vállalt. Elsőként dolgoztuk ki a nagyobb demokratikus lehetőségeket magában foglaló működési szabályzatot, kezdeményeztük hallgatóknak, fiatal oktatóknak és más, nem oktatói munkakörben dolgozóknak az egyetemi, illetve a kari tanácsba való bevonását.

A tanácstagok egy részének választásakor 50%-kal több jelöltet állítottunk. Nőtt a döntésbe bevontak száma. Az 1970-ben lezajlott bírándezés széles alapokon, nagy nyilvánosság mellett valósult meg.

Az egyetemi és kari tanácsba történő választásokat nagy érdeklődés kísérte, esetenként több menetes választásokra került sor.

Nem megoldott azonban a választottak kapcsolattar-

tása választóikkal, beszámolásuk módja választóik előtt, munkájuk értékelése.

Így nem világos, hogy mikor képviselik saját, és mikor egy nagyobb kollektíva véleményét.

A több jelölt állításával valóban alternatívák közötti választásról van szó a tanács-tagok küldése esetében.

Nem élünk több személy jelölésével és alternatív választási lehetőségekkel azoknak a tisztségeknek a betöltésénél, amelyek ugyancsak választás alá esnek.

Lényegesen javult a személyzeti munkával kapcsolatos döntések előkészítésében az állami- és társadalmi szervekkel való együttműködés. A társadalmi szervek szintek szerinti megkérdése a hatásköri listák alapján kialakulóban van. Nem alakult ki viszont gyakorlat arra, hogy

a szakszervezeti tisztségviselők hogyan támaszkodjanak kollektívájuk véleményére, álláspontjuk kifejtésénél anélkül, hogy ezzel az ügyek elintézését nehezséggé tennék.

A testületek összetétele javult. Ebben a javulásban — a

kari és egyetemi tanácsok esetében — elsősorban az érdeksztruktúrák kaptak nagyobb szerepet. Nem elemeztük ki-elégítően, hogy a különböző testületekkel szemben milyen követelményeket kell támasztani a szakma-struktúrák il-telően.

Elvként kell kimondani, hogy egyes vezető tisztségviselőktől eltekintve, senki se lehessen kettőnél több vezető testület tagja. Tovább kell erősíteni a különböző testületek munkájának profilját, karakterét. Cél-szerű, ha az érdekvédelem pl. hangsúlyozottan szakszervezeti hatáskörbe kerül.

A kádernak és működési szabályzat továbbfejlesztésekor tisztázni kell, hogy milyen munkamegosztás legyen az állami, párt- és szakszervezeti szervek között.

Időben gondoskodni kell a kádertervezésben a következő garnitúra kontúrjainak kialakításáról. Nem következetes a tisztségek betöltésével kapcsolatos gyakorlatunk sem. E tekintetben — az állami munkát illetően — három síkot követeljük: az első, hogy a káderek kivételével azonos sfo-kat összehangoltabban ke-

zelni. E három sík a következő: a) rektor, rektorhelyettesek, dékánok, dékánhelyettesek, b) tanszékvezetők, önálló kutatócsoport-vezetők, közgazdász-továbbképző Intézet, könyvtár, osztályvezetők. (Ezekben az intézményekben a vezetői megbízatás nem egységes elveken nyugszik, az ügyintézés különböző szektor-raiban pedig túl gyakori az átszervezés.) c) gazdasági, oktatási — és tudományos ügyintézés.

Visszatérően kiderül, hogy vezetőink többsége sem ismeri pontosan a működési szabályzatot. Ebből adódóan az előterjesztések nem eléggé árnyaltan különböztetik meg azokat a kérdésköröket, ahol a testületnek véleményező, tanácsadó és határozatot hozó joga van. Ez zavarja a határozathozatal módját is.

Cél-szerű, ha minden előterjesztésünk esetében, ennek elkészítésekor vagy a rektori titkár, vagy a szóban forgó tanács titkára, jegyzőkönyv-hitelesítője az előterjesztést e tekintetben ellenőrzi. Nagyobb gondot kell fordítani a határozatok felelőseinek megjelölésére, és a határozatok teljesítéséről, illetve nem teljesítéséről történő beszámolásra.

Tanácskozott az APB

(Folytatás az 1. oldalról)

elsőpró sikerét hozta. Azzal, hogy nagyon jó kedvünk volt, még nem mondtam semmit.

Késő reggel (vagy korá délelőtti) a szokásos ébredés és reggeli után mindnyájunkat érdeklő téma volt napirenden: Magyarország a nyugati sajtó tükrében. A beszélgetés fonala később a témához kapcsolódó személyes élmények felé csúszott el; magyar diákok nyugati építőtáborban. Utóljára, de nem utolsósorban az egyetem ezen félévi legnagyobb szabású (valamennyi alapszervezetet érintő) politikai rendezvénye, a Politikai Staféta állt a figyelem középpontjában. A 10 héten keresztül tartó látványos döntővel befejeződő vetélkedősorozat szervezésének pillanatnyi állapotával foglalkozott az APB.

Az úton hazafelé jókat neveltünk a Nagykovácsi feletti lankák hétvégi építményein,

amelyek alkotóik „kiforratlan” esztétikai érzékéről, valamint szűkös (építő) anyagi lehetőségeikről tanúskodtak.

Az APB politikai feladatait a tematikának megfelelően megoldotta, néhány új, kidolgozásra kerülő javaslatot fogadott el és vett fel munkatervébe. Emellett kihasználtuk a tiszta, friss levegőt, az olvadó havat és közösségünk jókedvét is. A munkatábor sikerét egyöntetű vélemény szerint Tarcsi Gyula, az egyetemi vb agit-prop-titkára biztosította. (A közhiedelemmel ellentétben Tarcsi és nem a rend a lelke mindennek.)

Az APB tagjai tisztában vannak azzal, hogy ez a sikeres, bő 2 nap sok munkát igénylő, komoly politikai munka kezdetét jelenti, amely hozzájárul egyetemünk KISZ-szervezeti munkájának továbbfejlesztéséhez.

Schultz György

4 nap Parádfürdőn

Az I. évesek KISZ-vezetőképző táborát Parádfürdőn tartották január 28—31-ig. A táborban megjelent dr. Gondí József, az I. évfolyam megbízott dékánja és egy-egy oktató a pol-gazd, matek és gazd-tört tanszékéről, valamint a kari instruktorfelelősök. A négy napos táborozás alatt foglalkoztak a szakosítással, a tanulmányi és mozgalmi munkával

Címe az még nincs...

— Mikor kezdted a munkát?

— Az év eleje óta foglalkozom komolyabban a kérdéssel. Egyszerűen elgondolkodtam azon, hogy miért tart valaki valamit józnak. Miért mondja az egyik dolgot értékesnek, míg a másikat szinte figyelembe se veszi. Miért határozza meg az egyik ember cselekedeteit pl. a pénz, míg a másikat az eszme. Mitől alakul ki ez a nagyon eltérő értékrend, hiszen senki nem születik ilyennek vagy olyanoknak.

— Mi a munkád címe?

— Címe szegénykének, az még nincs. Most még csak fogalmi problémákkal bajlódom, azokat szeretném tisztázni. Körülhatárolni a témát, az alapkategóriát, azt, hogy mit tekint valaki értéknek, olyan értéknek, amihez hasonlítja, méri a világ jelentőségét, saját és mások cselekedeteit. Még nem tudom, lehet-e ennek a tanulmányozása a filozófiának egy külön szakterülete, ill. ha lehet, akkor hol a helye.

— Miből indultál ki?

— Mindenki van valamilyen értékrend. Engem az érdekelt, hogyan alakul ez ki, minek a függvénye. Mitől függ a politikai, erkölcsi vagy akár az irodalmi ítéletalkotás? Mi hozza létre és mivel lehet ezt legjobban tudatosan alakítani? Milyen annak a manipulációnak a formája, amely ezt leghatékonyabban alakítja?

— Mennyit foglalkozol a témával?

— Szorgalmi időszakban nagyon nehéz ez a munka, mert ehhez tiszta fej kell, és év közben az ember bizony gyakran fáradt. Úgy érzem, nekem kb. két hónap, napi 6-8 óras felkészülés szükséges ennek a szakasznak az elkészítéséhez. Nem panaszképpen mondom, de nem könnyű a helyzetem. Szinte alig van irodalmam. 2 mondat ebben a könyvem, 3 a másikban. Rengeteget olvasok.

— Egyedül készíted a dolgozatot?

— Igen, igaz, többen mondták: ez nagyon nagy feladat egy embernek. Én azonban nem szeretek és nem is tudok kollektívaival dolgozni, közösen. Egyetlen segítőt Révész Ferenc, az instruktorem. Ha kérem, segít, viszont őt se akarom sokat zavarni.

— Vannak távlati terveid a filozófiával?

— Megírom ezt a pályamunkát és megpróbálom a

kérdést tovább „nyúzni”, legalábbis, amíg nem kapok magamtól értelmes választ. Most még csak a lelkesedésem van meg, az pedig majd idővel elvállik, van-e érzékem hozzá, tehát helyes-e továbbra is a filozófiával foglalkoznom. Sokat kell dolgoznom ahhoz, hogy ez egyáltalán kiderüljön.

— Munkamódszered?

— Olvasás, cédulázás, rendszerezés, elemzés.

— A tanulásban ez segít valamit?

— Gyakorlatilag ebben a félévben igen, mert a szigorlatra a sok irodalom jól felkészített.

— Altalánosságban azonban módszertani szempontból is hasznos, ha máshoz nem, akkor leendő diplomamunkámhoz. Megtanulok írásban úgy bebizonyítani valamit, hogy az más számára is érthető legyen.

— Mit vársz ettől a TDK-dolgozattól?

— Ezt az első munkát tanulásnak tekintem. Nem szabad nagy reményeket fűzőm hozzá, hiszen nagyon keveset tudok még. A konferencián egy IV. éves filozófiaszakos bölcsészrel nem konkurálhatok, hiszen tárgyismerete sokkal nagyobb. Ő profi, én meg „csak” egy közgazdász. A filozófia nem olyan, mint a sakk vagy a matematika, ahol már 6-8 éves korában látszik, hogy van-e érzéke hozzá. Ebben a tudományban minden kis eredmény eléréséhez nagy ismeretanyag, szelektálóképesség kell.

— Mi a véleményed a TDK-mozgalomról?

— Egyetlen dolog, az oldalszám-megkötés nem tetszik. Most már kb. 50 oldalnyi anyagom van, és ez többszörösen meghaladja az előírt terjedelmet. Húzni, tömöríteni muszáj.

— Hányan írtok TDK-t filozófiából?

— Az egyetlen, ha jól tudom, ketten vagyunk.

— Beadási határidő?

— Előrehozták február 20-áról 10-ére és így most szinte éjjel-nappal dolgozom.

— Kész leszel?

— Úgy gondolom, igen.

— Akkor sok sikert a konferencián.

Beszélgetőpartnerem Simka Éva II. éves iparszakos hallgatótársam volt, egy abból a 90 hallgatóból, aki 2000 közgazdász egyetemista közül TUDOMÁNYOS DIÁK KÖR-i dolgozatot készített.

Sirála Miklós

Együtt a család (Fotók: Bajusz Károly)

Látogatóban Hetényegyházán

Az indulás csúszott egy kicsit. Júlia (vagyis Fehér Júlia IV. évf. agrár), aznap reggel még vizsgázott. Egy marketing 4-essel, valamint egy felszabdult sőhajjal zárta élete hetedik, s egyben utolsó előtti vizsgaidőszakát, január 19-én fél tízenegy körül, majd minden további késedelem nélkül elindultunk Hetényegyházára. Ő haza, szünetre, mi (a kocsi pilótája, a Közgazdász fotósa és két munkatársa) csak néhány órára, látogatóba.

Útközben

Miután a vizsgát, s az ezzel kapcsolatos dolgokat alaposan megtárgyaltuk, az otthonra, az otthoniakra terelődött a szó.

— Apám most ment nyugdíjba. Csak 51 éves, de megvolt a szolgálati ideje — tűzoltó —, s mivel betegeskedett is az utóbbi időben, élt a lehetőséggel, nyugdíjba ment. Anyu még dolgozik. Gondok a közéleti pártbizottságon, és a tsz-nél hivatalsegéd. Takarít, postát hord — nem valami megbecsült munka. A húgom, Éva VII. osztályos. Elég jó tanuló, de a továbbtanulást illetően egyelőre hetente változtatja álláspontját. Vele kapcsolatban csak annyit biztos, hogy meglehetősen jó érzéke van a zenéhez. Karácsonyra kapott egy xilofont — inkább játékszer, mint hangszer, nem lehetett komolyabban kapni — és most teljesen boldog vele.

— Papád idén ment nyugdíjba, te is ebben az évben végzel — szerencsés időbeli azonosság, nem? Gondolom jól tesz a családi költségvetésnek, hogy így váltjátok egymást a munka frontján.

— Túl nagy változást — mármint — a család anyagi helyzetében ez nem jelent. Apu nyugdíja nem sokat csökken a fizetéséhez képest, és én sem kerültem túl sokba a szüleiemnek. Elsőben soha nem kértem pénzt otthonról. Én nem tudom, hogy milyen igényeim voltak nekem akkoriban, de tény, hogy havi 200 Ft-ból simán kijöttem. Most magam is csodálkozom rajta. Másodévből már többször kellett segélyért folyamodnom az otthoniakhoz, aztán társadalmi szerződést kötöttem a Bácsalmási Állami Gazdasággal. Így sikerült fenntartani a családi költségvetés egyensúlyát.

— Mivel töltöd a szünidőt?

— Többnyire otthon leszek (segítek apunak a ház körül, bort fejteni, miegymás, anyunak főzni, varrunk stb.). Van egy barátom, akit meg szoktam látogatni.

— Papáddal ilyenkor megtárgyaljátok a világ folyását?

— Hát inkább én hallgatom az ő előadásait. Az a szokása, hogy újságolvasásról megosztja a gondolatait másokkal. Ami tetszik neki, vagy különösen érdekli, izgatja, azt felolvassa és kommentálja.

— S ha valami olyan téma kerül a figyelem középpontjába, ami közgazdasági jellegű is, érint is mindenkét — pl az árkérdés —, nem kérnek tőled otthon, mint „illetékestől” magyarázatot?

— Alig fordul elő. Mint említettem apu szenvedélyes és alapos újságolvasó, és ilyen kérdésekben általában jól tájékozott a sajtó. Ezen kívül mindenképpen párttárok, nem kell rám várniuk ahhoz, hogy

tájékoztatót kapjanak valamiről, megértsenek valamit.

— Milyen gyakran jársz haza?

— Általában kéthetenként.

— Tudják a szüleid, hogy most jössz, illetve jövőre?

— Dehogy, korábban vártak. Nem tudják, hogy beteg voltam, és vizsgát kellett halasztanom. Szándékosan nem írtam meg azt sem, hogy ti is jöttök. Gondoltam, hadd legyen teljes a meglepetés.

— Mit gondolsz, mi a célszerűbb, megmondjuk, hogy riportot akarunk készíteni, vagy ne?

Ezt a kérdést csak hosszas tanakodás után sikerült eldönteni. Talán jobb, ha a riportról nem szólnak.

— Nem hiszem, hogy zavaróan anyuék, hogy más mondanának vagy máshogy mondanák, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak azért jobb, ha nem említjük, mert így biztos, hogy a „természetes formájukat adják”. Nem feszélyezi őket semmi. Karez is nyugodtan fotózhat. Legfeljebb, ha meglepné anyuék, hogy milyen kitűnő felszerelésre van, és hogy öröklék katógot, ráfogjuk, hogy ez a mániája.

Ezt nem is kell ráfogni. Eppen egy csapat bamba képű birkát fényképez az út szélén, röviddel a cél előtt. Egy néni — abból a házból jött ki, amelyik előtt a nyáj tanyázik —, értetlenül, meglepődve figyeli, hogyan próbálja fotósunk a birkák figyelmét magára vonni.

Othton

Megerkeztünk — mondja Júlia, és indul szétneézni, ki van itthon. Új ház előtt állunk. Két kutya üdvözlő, hízelt körül a családtagot, s illet egy-egy, az idegennek kijáró vakantással minket, jövevényeket. Az inyesiklandóan kellemes illatot az udvaron elhelyezett füstölő árasztja. De nézelődésre nincs idő. Júlia édesanyja — mozgékony, szapora beszédű, nagyon fiatalos aszszony — invitál befelé.

— Pirike sokat beszélt rólatok. (Pirike = Júlia. Az elnevezés csecsemőkorból származik egy alig idősebb unokatestvéréről, aki ellentétben más hasonló korúakkal előszeretettel ropogtatta az r-eket, s így picit baba helyett Piri babának becézte unokahúgát.) — jegyzi meg.

Bár inkább csoport- és szobatársai lehettek azok, akikről Júlia gyakrabban mesélt — úgy fogadott minket, mint régi ismerősöket, s valamennyiünket a keresztnevén szólított.

A konyhába érve előkerül Júlia édesapja, Sanyi bácsi is. Az üdvözlésen túl azonban az első percekben alig jut szóhoz.

— Úgy vártunk már kislányom. Szerdán apuka kiment elé a délutáni meg az esti vonatához is. Főztem húslévet, volt sült hurka, kolbász meg hájas tészta — gondoltam, ki vagy koplalva. Most csak babléves van, meg hideg hurka — s közben már melegíti is a kaját, terít.

Hát az tény, hogy alaposan ki vagyok éhezve. Az utolsó héten már teljes „kommunizmus” volt a kolozásban. Aki nek volt pénze, hozott tejet, kenyeret. Tej, zsíros kenyér,

tea, zsíros kenyér, és így tovább.

— Nagyon beteg volt Júlia. Influenza, 40 fokos lázzal. Vizsgát kellett neki halasztani, azért jött csak most.

— Látom, le is fogyott. Majd feltápláljuk. Itt is szinte mindenki megkapta. Jól sikerült az utolsó vizsgád? Izgultunk érted.

A bableves csodálatosan finom. Sanyi bácsi remeke. Dicsérjük a főztjét, derekasan pusztítjuk.

Ebéd után Sanyi bácsi flaska bort tesz az asztalra. Kérjük, üljön le ő is igyon velünk egy kicsit. Szabadkozik, ő nem kér, ritkán iszik. Hiába unszoljuk. Júlia tölt neki is, s amikor odanyújtja, Sanyi bácsi mégis csak koccintásra emeli poharát. Aztán kifolyik a kávé, és végre leül egy kicsit Júlia mellé is. Sőt az időközben hazaérkezett hugi is részt vesz a társaságban — többnyire csendes megfigyelőként, miután nővére és szülei kíváncsiságát az iskolát illetően — noha szülszavúan — kielégítette. Aztán sok mindenről esik szó. Elsősorban persze arról, milyen jó, hogy Júlia végez az idén. Nem is annyira a család szempontjából jó ez, mint a sajátjából. Végre önálló keresettel fog rendelkezni. Annak idején a szülei, ha nem is ellenezték, nem lelkesedtek túlzottan, hogy lányuk egyetemre megy. Ma már nagyon örülnek, hogy így alakult.

Hát nem sokat tudott volna kezdeni az érettségivel. Legfeljebb beült egy irodába, és keres 1400-1500 Ft-ot — mondja Sanyi bácsi. Ennél sokkal több lehetősége van

most, de nemcsak anyagiakban. Kell a közgazdász. Eppen a napokban beszéltem a Városföldi AG (Városföld, mint Hetényegyháza, szintén Kecskemét körzetébe tartozó falu) személyzetisével, és ő mondta, hogy szívesen fogadná Piri-két a szerződésével együtt. Hajlandók lennének visszafizetni a társadalmi ösztöndíját.

Jobb lenne? Hogy bírja majd a Bácsalmási AG — amibe belekezdett, a sertés mellett a szarvasmarha-tenyésztést is nagyüzemileg folytatni. — Egyáltalán a sertéstartás mennyire kifizetődő manapság — ezek a témák vetődtek fel az álláskérdés kapcsán. Ezek a kérdések mindenkit egyformán érdekelnek a családban. Julát lassan már „hivatalból”. A szülőket pedig azért, mert mindig volt valami köztük a földhöz, a mezőgazdasághoz. Talán ez is egyik alapja a családi közös nyelvnek. Meg az a közvetlenség és kedvesség, ami a család minden tagjának sajátja, Juliska néni fúrja szavaival is kinyitásván. Sanyi bácsi meg Júlia inkább gesztusaiban. Évek óta természetesen a maga módján vadul tiltakozik, ha nővéréről azt állítják a szülei, hogy ő már szinte vendég otthon. (Különösen heves, de mindenképpen jogos a tiltakozás, ha mosogatás is van a dologban.) De mint ritka alkalomra, Júlia hazaérkezése meglepetéssel készült.

Felhajtottunk néhány búcsúpohárral, és végül útra kelünk. Az indulás visszafelé is csúszott egy kicsit.

Nagy Katalin

Mert ez is a vizsgához tartozik...

Nyolcan-tizen szorongunk az egyik mellékutcai trafik pultja előtt. Többnyire diákok. A szemközti iskolában most van szünet, néhány törzsvendég ilyenkor mindig beugrik cigarettáért, ezért azért. A trafikos néni már öreg, lassan tesz-vesz, alig halad a sor.

— Egy Feckét és egy doboz gyufát kérek... Egy forintos bélyeget legyen szíves...

Barátommal idegesen nézzük az óránkat. Nem haladunk. At kellene menni a postára. Persze, ott se kapnánk meg hamarabb, ott is most van a „csúcs”.

— Egy huszonöt forintos okmánybélyeget kérek...

Mint akiket áramütés ért, kapjuk fel egyszerre a fejünket, és már vigyorgunk is. No lám, no lám. Biztos lin. al. vagy PG. esetleg elm. tör. Hát persze van ez így. A ló is megbotlik. Vajon hányadik? Ezen elgondolkozunk egy darabig.

— Tessék parancsolni — fordul végre felém a néni.

— Egy ötvenforintos okmánybélyeget kérek. Lehet két húszas és egy tízes is.

— Jaj, nem tudom lesz-e még! Nem értem, mi van most. Annyian keresik. Pedig ősszel van ennek szezonja. Nézze csak, húszforintosokat találtam, de tí-

zes nem hiszem, hogy lesz. Tudja beiratkozáskor jönnek innen a kollégiumból az egyetemisták, meg a gimnazisták is. Ők viszik.

— Maguk egyetemisták?

— Igen, mind a ketten — s közben laposakat pislogok hátra, ahol két gimnazista leányzó majd meghal széles jókedvében.

— Látja, nincs is már csak forintos. Adhatom így?

— Jó lesz, tessék adni, — s már mennék is, mert füleim vérszennyezésnek.

— Mondja csak kedveském, ennek most van a szezonja? Érdemes rendelni? Olyan sokan keresik, de nem szeretem, ha a nyakamon marad.

— Tessék csak egész nyugodtan rendelni — guberálom le az ötvenest — lesz keletje. Szezonja van ennek szeptemberben, decemberben, de még májusban is. Lehet, hogy mi is jövőnk még.

— Csak nem megint beiratkozás?

— Nem, nem egészen más. Index meg minden, de ez nagyon bonyolult, kezi csokolom — viharunk ki „szégyenszemmel” az üzlethől, miközben, legalábbis nekem úgy tűnt, a gimnazisták még mindig kajánul viharoztak.

S. J.

Hát úgy néz ki, mint, aki vendég?!

A novemberi gazdaságpolitikai határozatról

Az utóbbi másfél évtizedben csak néhány azoknak a központi bizottsági üléseknek száma, melyet az 1972. november 14–15-i üléshez hasonló találkozás, várakozás előzött volna meg. A gazdasági reform óta az itt hozott határozatok érintették a legfontosabb gazdasági életünket. Súlyt ad a határozatoknak az egész társadalmat érintő tartalma, ennek következménye: hogy közvéleményünkben kellett hullámai eléggé magasra csaptak, viszont az ösztönös és a valóság szakszerű megvilágítása elérte célját, ma már egységes az álláspont abban, hogy gazdasági életünk nem lebecsülhető problémáira a választ megkaptuk. Ha pedig a kijelölt úton haladunk tovább, a Magyar Szocialista Munkáspárt sikeres öt éves tervről kizárható el számítását. Fel kell figyelünk határozatunk túl november előtti és azután jelentkező visszhangokra is. Nem titok, hogy külföldön akadtak szenciát kereső „szurkolói” a magyar gazdasági reformnak. Olyan elemeket kerestek abban, amelyből kitűnik, hogy a magyar kommunizmus háttérforrásának a szocialista tervgazdálkodásnak és a novemberi határozatoktól vártak valamiféle szakadást mélyítő újabb gazdasági reformokat, mások viszont, akik az 1968-ban életbe lépett magyar gazdasági reformtől egyenesen a marxista-leninista irány feladását féltették, ugyanezekről a határozatoktól igényelték az „eltévedt bárány” megtérését.

A válasz egyértelmű: „A munkáosztály hatalma szilárd...” „Gyaranodtak az ország termelői...” „Belpolitikai életünk legfőbb jellemzője né-

pünk mindennapos alkotó tevékenysége, helytállása az építőmunkában.” „Értelmiségünk alkotómunkája szocialista fejlődésünk szerves részévé vált.” Kétségtelenül némi fenntartás tapasztalható a reform egyes részelemei tekintetében, ami a határozatból is tükröződik, úgy azonban, hogy figyelembe veszi a realitásokat is. Ugyanis a realitásokat figyelmen kívül hagyó közgazdasági túlzások hátráltatják a reform kibontakozását és helyt adnak a visszahúzó erők számára is.

A határozat biztosítja a IV. ötéves terv célkitűzéseinek teljesülését, egyben a közgazdasági szabályozók rendszerének az eddigi tapasztalatokhoz nyugodt szükségesszerű kiigazítását, a reform eredeti koncepciójának teljesebb, következetesebb megvalósítását. Ennek módszere, hogy a meginduló munkálatok különféle számításokon alapuló választási lehetőségeket teremtenek, melyek közül az államapparátus magasabb szintű vitafóruma a legalkalmasabbnak ítélt változatot terjeszti a Minisztertanácshoz jóváhagyásra. Nyilvánvaló, hogy a szabályozó rendszernek a középtávú gazdaságpolitika legjobban végrehajtását kell biztosítani, aminek végső célja: „... hogy a szocialista társadalom építésének menetében a dolgozók életszínvonalának rendszeresen emelkednie kell...”

A novemberi határozatokhoz hasonló horderejű esemény méltatásához oly terjedelemben szükséges, amely launkban rendelkezésre nem állhat, ezért most csak néhány intézkedésre térünk ki.

Az életszínvonalról

Hasonlítsunk össze két öt éves időszakot: 1963–67 között a lakosság fogyasztása 25,3%-kal, 1968–72 között pedig 31,1%-kal növekedett. Ha figyelembe vesszük, hogy az utóbbi arány az előbbivel növelt színvonalhoz viszonyítva emelkedett tovább, akkor elmondhatjuk, hogy a tíz év 58–60%-hoz jár közel, ami nem kevés.

Az életszínvonal alakulásának értékeléséhez tartozik az is, hogy a pénzben kifejezett vásárlóerő tulajdonosa képes-e hozzájutni mindahhoz a termékekhez, amire szüksége van? Ebben a vonatkozásban elmondhatjuk, hogy a fogyasztói piac napjainkban általában kiegyensúlyozott és a karácso-

ny-újévi példa nélkül álló vásárlói keresletet is képes volt kielégíteni. Jobb a hűselltés, a tartós fogyasztási cikkek választéka jelentősen bővült, az építőanyagpiacon a hiány néhány termékre korlátozódott. Emelkedett a béren kívüli juttatások közül a családi pótlék, a nyugdíj. Megoldatlan marad a lakáskérdés még akkor is, ha a folyó ötéves terv első két évében 10–12 ezerrel több lakást építettünk a tervezett 155 000-hoz viszonyítva, rossz a városi közlekedés, a telefonellátás és sok bosszúságot okoznak a szolgáltatások is.

Minden hiányosság ellenére az összkép biztató, mégis meg kell állapítani, hogy ezen belül aránytalanságok keletkeztek,

különösen azokban a családokban, ahol a létszám nagy és a keresők száma kevés, ahol a munkás- és a parasztnyugdíjak alacsonyok, ezért napi-rendre kellett tűzni az ipari-építőipari munkások bérének, a családi pótlékok és az alacsony nyugdíjak rendezését. Viszont jónéhány személy és

rétég jövedelme kiemelkedően magas, nem arányos a végzett munkával, ami sérti az emberek igazságérzetét. Az adópolitika feladata itt a társadalmilag indokolt átcsoportosítást elvégezni, az irány világos: az előbbi kategóriák „terhét” az utóbbiakra hárítani.

Az egyensúly

Megfigyelve a nemzeti jövedelem emelkedését, tapasztalhatjuk, hogy a második ötéves terv kezdetétől a gazdasági reform bevezetésének évéig (1961–67) évente átlagosan 5,3%-ot, a reformot követően 1968–71 között, évenként átlagosan 6,1%-ot ért el. A negyedik ötéves terv a nemzeti jövedelem évi 5,6%-os dinamizálásával számolt, ezzel szemben 1971–72-ben átlagosan évi 6%-ot realizáltunk. A különbség elsősorban a termelékenység terven felüli növekedésének eredményeként következett be. A terv szerint az ipar évi átlagos 5,7%-os növekedésével számoltunk, úgy, hogy a termelés növekedésének mintegy 80–90%-át a termelékenység növekedésétől vártuk, ezzel szemben az 1971–72. évi tervezetnél magasabb kibocsátás is teljes egészében a termelékenység növekedéséből állt elő. A termelékenység vártnál nagyobb eredménye részben a munka felszereltségének fokozásából származik, ami erőteljesebb beruházási tevékenységet vont maga után. Az így értelmezhető „beruházási éhség” a készletek növekedésével is járt, viszont együttesen túlfeszítették felhalmozási lehetőségeinket és amíg a tervben a nemzeti jövedelem 24–25%-ának felhalmozásával számoltunk, a tények túlhaladták a 30%-ot. A beruházásoknak ez az üteme fokozta a szét-szórtságot, meghosszabbította a beruházások kivitelezési idejét, kb. egyévi beruházási tevékenység szintjére növelte a befejezetlen beruházások állományát, míg végül is — 1970–71-ben — a beruházás és fogyasztás együttesen meghaladta a megtermelt nemzeti jövedelmet. A különbség a költségvetés hiányából, illetve a külföldi adósság növekedéséből volt csak fedezhető. 1972-ben a kormány sorozatos intézkedéseivel sikerült ezt a folyamatot megállítani, de „A kérdés nagy horderejét számbavéve a beruházásokat a továbbiakban is szorosan kézben kell tartani...” Amihez azonban a szabályozó rendszer módosítására is szükség van.

HATÁRESETEK

A SZÁMONKÉRÉSNEK gyakorta előfordulnak olyan határesetek, amikor a vizsgázató nem tudja, sírjon-e vagy nevéssen. Az elmúlt vizsgaidőszakból most két olyan történetet eleveztünk fel, ahol a határ szó nemcsak a két egymástól teljesen ellentétes érzelmi megnyilvánulás határát jelentette, hanem közgazdasági jelentéssel is bírt. Sőt, ez okozta a bajt.

Németh Miklós, a népgazdasági tervezése tanszék oktatója IV. éves hallgatót vizsgáztató. Az illető tétele: export-szabályozó eszközök és az árszorító. Nem tudja. Segítő kérdés:

— Milyen ellenérveket hozna fel a határköltségen számított árszorító bevezetése ellen? Néma csend.

— Egyáltalán mit értünk határköltségen számított árszorító?

A hallgató úgy érzi, egy magabiztos felelet még mindent megemthet.

Azonnal rávágja: — Határköltségen számított árszorító alatt értjük, ha a szállítási költségeket a határtól, például Hegyeshalomtól számítjuk.

A MÁSIK ESET dr. Halmai Erzsébettel, a matematika tanszék docensével fordult elő.

Egy elsőéves hallgatónak meg kellett határozni egy konvex halmaz határpontját. A hallgató kezdi a választ:

— A konvex halmaznak azt a pontját nevezzük határpontnak, amelynek van olyan e sugarú környezete...

A tanárnó közbesegít. — Bármely e sugarú környezetére igaz — mondja, de a diák leint.

— Ugyan tanárnó, ne lovgoljunk a szavakon!

A kapott érdemjegyekre hulljon a mindent megbocsátó feledés.

—FI—

Fotostúdió

A fotózás iránt érdeklődő hallgatókat és dolgozókat várja a fotostúdió. Részletes felvilágosítás a KÖZGAZDASZ szerkesztőségében. Bajusz Károlynál, III. em. 381.

★ Párizsban és Strassbourgban tárgyalt dr. Nyilas József tudományos rektorhelyettes és dr. Kreskay Ferenc dékán, akik a Nyugat-európai Integrációs Központ, illetve a párizsi I. egyetem, a Sorbonne vezetőivel tanácskoztak a fenti intézmények és az egyetemünk közötti kapcsolatok szélesítésének lehetőségéről.

DR. NEMÉNYI ISTVÁN
A cikk második része a novemberi határozatoknak a közgazdasági szabályozókra vonatkozó kérdéseivel foglalkozik.

(Fotó: Bajusz K.)

Lányok és Fiatalasszonyok Tanácsa az egyetemista házaspárok helyzetéről

ahol az objektív lehetőségek is megvannak — megoldandók, és esetleg új kollégium építésekor számolnának vele. Az sem megoldhatatlan, hogy az egyetemeken együttműködve a kollégista, de különböző intézményben tanuló házaspárokat is elhelyezzék (van már rá példa).

Miből élnek?

Mint a felmérésből kiderült, szülői támogatásból, ösztöndíjból, szociális segélyből és alkalmi keresetekből. Ez együttesen 830–3000 forintig terjed, de inkább az alsó határ felé tendál. Havi 460 forint körül van az ösztöndíj, 355 munkából, származik. A szülői támogatás átlagosan 600 forint, de van aki semmit nem kap, és a többiek sem annyit mint azt szociális kategóriába sorolások alapján gondolnánk. Feltétlenül el kell gondolkodnunk azon, hogy miután a szülők jövedelme utáni besorolás irreális, ösztöndíj-politikánk rugalmasabbá tételével hogyan változtathatnánk ezen. El tudnánk képzelni egy olyan megoldást például, hogy a besorolást teljesen a diákjóléti bizottságra bíznák, és így akár az ötdikéből az elsőbe is besorolhatnák egyéni mérlegelés alapján. Ha nincs rá anyagi fedezet, már az is nagy segítséget jelentene, ha a besorolás csak részlegesen érvényesülne, például csak étkezési díjban. Azután itt van a szociális segély: átlagosan 23 forint. A legszűkebb keretek mellett sem hiszem, hogy ezt ne lehetne emelni.

Mire költönek?

Minden kommentár nélkül: lakásra átlagosan 413, étkezésre 566 (1), személyes kiadásra

286, tanulással kapcsolatos kiadásra 54, szórakozásra, művelődésre 141, utazásra 139 és az egyéb kiadás és megtakarítás 384 forint.

Ezek közül hacsak az utazásra elköltött havi összeget emeljük ki egy ilyen kiadás-strukturában, igen magas. Egyből adódik a kérdés: vajon miért vonják meg a házaspároktól a MÁV-kedvezményeket?

Időmérés

Alakulása alig mutat eltérést a férfiak és feleségek között. Tanulásra átlagosan 27–27, személyes ellátásra 10–13, különmunkára 8–7, társadalmi munkára 5–4 és művelődésre, szórakozásra 11, illetve 10 órát fordítanak.

A férfiek 95,6 százaléka és a feleségeknek 99,2 százaléka a KISZ-tag. Érdekes képet kaptunk arra vonatkozóan, hogy a házasság milyen hatással volt a társadalmi-közéleti tevékenységbe való bekapcsolódásra: a férjeknek 60 százaléka végzett társadalmi munkát házasság előtt, míg jelenleg 67 százaléka. A feleségeknél hasonló javulás észlelhető.

Ha jön a gyerek...

Mert ez is előfordul, mégpedig az 526 házaspárból 117-nél. Felesleges most azon medítni, hogy helyes vagy helytelen huszonévesen tanulás mellett szülni, hiszen ennek megvan a maga hátrányai és nem kisebb előnyei — mind egyéni, mind társadalmi szempontból. Nem akarunk mi senkit egyetemista korában szülessé buzdítani, amikor segíteni szeretnénk őket, de ugyanakkor elsiklani sem szabad e tények mellett.

23 egy gyermekes család körülményeit vizsgáltuk meg részletesen. Anyagi helyzetük erősen rontja, hogy a gyermekgondozási kapcsolatos kiadások havonta 300 forintot tesznek ki, és ez többnyire a művelődés, szórakozás rovására történik. A gyermekes házaspárok 82,6 százaléka erre a célra havonta 100 forintnál kevesebbet költ, míg a gyermek teleneknél ez az arány 0,45. Hasonló irányú változás történt az időmérlegben is.

Az intézmények egy része igyekszik támogatni az anyákat kisebb-nagyobb összegek (200–150 forint), de azért két adat hadd beszéljen önmagáért: a szülő 47,8 százaléka kapott segélyt és a szakszervezeti csupán egy esetben.

Rendkívül fontosnak tartanánk, ha a KISZ-en kívül más társadalmi szervek is odafigyelnének az egyetemista anyáknak járó, illetve eddig még nem járó kedvezményekre (szülői segély, családi pótlék, gyermek SZTK-ja stb.). Természetesen „házon belül” is van mit tennünk, hiszen születésnél óralátogatási kedvezmény, vizsgahalasztás, tanulásban adható segítség — mind-mind központi intézkedés nélkül is megoldhatók. Javasoljuk ezen kívül, hogy a kategoria megállapításánál valamelyik „nagy szülőnél” feltétlenül vegyék figyelembe a gyereket. Ösztökélné.

Nem megoldott a gyermekek bölcsődei elhelyezése sem (felét tudják elhelyezni). A többiek napközben szülők, nagyszülők, fizetett gondozók vigyáznak. Sajnos, felsőoktatási intézményeinknek is csak 27 százaléka rendelkezik saját bölcsődével, így tehát a tanácsai bölcsődékben kellene több helyet biztosítani.

Az itt elmondott javaslatok mellett van még egy fontos tényező: a szemléletváltozás. Tudomásul kell vennünk, hogy az egyetemista felnőtt, döntésre képes nagykorú. Be kell látnunk, a diák nem kenyérszűtitő, nem lóv, hanem a társadalom számára hasznos tevékenységet folytat azáltal, hogy tanul és szakemberré képezi magát. Rendelkezik mindazokkal a jogokkal és kötelességekkel, melyekkel minden más felnőtt állampolgár. Akkor a család-alapításban miért különböztetnénk meg őket?

Stafira Zsuzsa

A két fél tapasztalatairól

AZ ELSŐ ÉVFOLYAM vizsgáiban két változást vezettek be, a korábbiakhoz képest mindkettő a számonkérés megszigorítása érdekében történt — s ahogyan az eredmények alakulása mutatja, ugyancsak megnehezítették a hallgatók dolgát. A gazdaságtörténet írásbeliről és a politikai gazdaságtan „minimum-dolgozatról” van szó, bár részletesen csak az utóbbival foglalkozunk.

— A dolgozatot azért vezették be, hogy segítségével még a vizsga előtt ki tudjuk szűrni a felkészületleneket. Alapvető kategóriákat és összefüggéseket kérdeztünk. Úgy válogattuk össze a kérdéseket, hogy ha valaki ezeket nem tudja, jön vizsgázní, vitathatatlanul elégtelent érdemeljen. A négy kérdésre 20 percet adtunk, a hallgatóknak csak pár szót, esetleg egy-két mondatot kellett írni. Ha valami nem jutott azonnal eszébe, még több idejük is volt gondolkodni rajta, mintha szóbelin kapták volna ugyanazt a kérdést — mondja Bertóti László docens.

— Jó néhány tanszéki megbeszélést tartottunk a kérdésekről, s csak azokat tettük fel, amelyekről egyeztetett a véleményünk.

Kétségtelen, hogy a dolgozatokat alaposan előkészítették, mégis akadott menet közben javítanivaló a vizsgázatación, előfordult hibásan megfogalmazott kérdés, és arra is volt példa, hogy a javító nem olvasta végig a választ... Be kellett vezetni a javítás és a javítás szempontjainak egyeztetését, hogy valóban egységes képet nyerhessenek a felkészüléstől.

A január 16-i helyzetkép szomorú: az összes addigi vizsgakíséret száma: 762, ebből elégtelen 394 — 51,7 százalék (a nappali tagozaton 48,2, a többin 59,1 százalék). Az elégtelenek 87,6 százalékát adták a dolgozat alapján, összesen 345 halgatónak, a vizsgázók 45,3 százalékának.

Más oldalról is megvilágítja a felkészületlenséget a következő négy adat: az említett napig tett vizsgák állaga a nappali tagozaton 2,13, a többi tagozaton 1,9; az érvényes jegyek, tehát az írásbelin

megfelelt hallgatók eredményének átlaga, 3,18, illetve 3,2. Ezek a számok azóta valószínűleg több tizeddel romlottak, hiszen a tapasztalatok szerint az utolsó héten tett utóvizsgák eredménye sohasem túl magas, és sokak végső eredménye is elégtelen maradt.

— A rossz jegyek nem lehetnek kizárólag a vizsgaszigorítás következményei — mondja Bertóti László. — Található képest két fejezettel, köztük az egyik legnehezebb, modern tőkés pénzügyekkel, növekedett a tananyag. Egész biztosan voltak szemináriumi, amelyek színvonala nem volt megfelelő, nem emelték ki kellően az alapvető részeket, amelyek segítségével a tananyagnak egységes egésze kell összeállnia. Egész vizsgaidőszakban alig hallottam néhány jó feleletet, valószínűleg az évfolyam is gyengébb a korábbiaknál, bár ezt nehezen tudom elképzelni.

AMIKOR A SZORGALMI időszak végén körülbelül száz hallgatóval kipróbálták a dolgozatot, 40%-os volt az eredmény, jobb, mint a vizsgaidőszak elején, pedig akkor még nem voltak rá felkészülve. Ez is, és még sok minden más, arra utal, hogy a dolgozat ideiglenes terhelte a hallgatókat. Négy elsőévessel, Balázs Katalinnal, Demeter Gáborral, Pete Péterrel és Tóth Gáborral beszélgettem a tapasztalataikról.

— A teszt túl nagy felelősséggel járt, az a tudat, hogy 100%-ra kellett teljesíteni, ártott az eredményeknek, könnyebben lehetett „rövidzárlatot” kapni. S ha a dolgozat sikerült, akkor a megkönnyebbülés visszahatott a vizsgára, azt a részt már kevésbé vették komolyan, mindenki az írásbelitől félt jobban — érthető módon. Hiszen egy szólevezetés is elégtelennel járt. Háromhónapos pége-tanulmányok után még egy rutinszerű kérdésre sem lehet rutinosan felelni. Ekkor egy-egy számmunkra formainak tűnő tévedésünk (esetleg valóban formai tévedés) még nem jellemezhet, hogy nem tudjuk az anyagot.

— Úgy érezzük, a szeminá-

riumokon sem „szedtük szét” eléggé a dolgokat. Nem szerettünk meg elmélyült tudást. S egyes kérdések fontosságáról más a véleményünk, mint a tanszéknek.

— Tudjuk, hogy a pége alapja a kategóriákkal és alapfogalmakkal való bánni tudás, de ezeket nem emelték ki eléggé. Nem tudtuk, hogy pontosan milyen kérdésekre számíthatunk. A kérdéseket külön kellett volna ismertetni. Ha ez volt az átengedés feltétele, akkor előre is meg kellett volna adni őket. Így nem tudtuk előre megállapítani magunkról, hogy felkészültünk-e kellően vagy sem.

— A pége számonkérését most éppen „rajtuk” szigorították meg. Ez kellemetlen ugyan, de lehet nagyon jó és hasznos, de azzal elégedetlenek vagyunk, ahogyan csinálták. Nem láttuk meg időben az alapvető összefüggéseket, a lényegi részeket, s ebben nemcsak a hallgatók lehetnek a hibásak.

EDDIG A RIPORT. A hallgatók, a „szenvadó alanyok” véleménye sok mindenben tállkozott az oktatókéval. De a felkészülés feltételeinek javításában, amit a tanszék tervez, ők szerettek volna már a vizsga előtti félév során részesülni, mert így nemcsak az arra valóban érdemeket kaptak elégtelent.

Ide kívánczik még egy adat: január 20-án 500 elsőévesből 140-nek nem volt érvényes vizsgája politikai gazdaságtanból, illetve gazdaságtörténetből (ugyanakkor matematikából évek óta, nem buktak olyan kevesen, mint az idén). Az érintettek január 31-ig még egy alkalmat kaptak, hogy érvényes tudásukat — változatlan követelmények mellett — bebizonyítsák.

Politikai gazdaságtanból „belépő dolgozat” a későbbi félévekben is lesz, az azonban meggondolandó, hogy változatlanul 100% kelljen-e a továbbjutáshoz, és akad még más igazítanivaló is az új módszeren.

— zsembery —

Portré helyett

— „Van egy jó témám a számokra” — mondta a múlt héten a szerkesztő, mikor két vizsga között beugrottam a szerkesztőségbe, s már húzott is az ajtóra szögezett munkaterv felé. — Egy riport vagy egy interjú kell valakiről, aki jól vizsgázott, érdekes egyéniség, akivel össze lehet hozni egy színes, olvasmányos anyagot.

— „Rendben van. Szóval egy portré, egy kép színesben. A jövő héten behozom.”

Selindultam megfelelő riportalanyt keresni. (Közben azért vizsgáztam is néha.) Találtam is nem egyet, de mindegyikkel volt egy kis bökkenő. Volt, aki nem jött el a megbeszélés találkozóra, a másik elég színes egyéniség volt, de háromból bukkott, a harmadik elvöl nem nyilatkozott. (Lehet, hogy olvasta korábbi írásaimat?) Egy szó mint száz, nem haladtam egyről a kettőre. Már-már visszaadtam a megbízatást, amikor 16-án mégis felragyogott a szerencsecsillagom. A kollégium folyosóján járkáltam idegesen, a

volt kedvem semmihez. Tudod, hogy van az, amikor kapsz egy levelet, hogy vége stb. Ilyenkor inkább jobb egyedül. Olvastam. A vizsgákra elmegyek, de az eredmény nem nagyon érdekel. A kóliátlagom meglesz, s ez a fontos.

K. I. sem tartozik a boldogok közé. Igaz, ő egészen más okból. Csak 4,53 lett az átlaga. „Szerettem volna a »népközársaságit« megpályázní. Egy vizsgán elúszott. Nem értem. Az ember harmadikra megszerzi azt a rutint, hogy a vizsgán ne veszítse el a fejét. Emlékszem elsöben 3 és fél kilót fogytam az első vizsgaidőszakban, másodikban már csak egyet, idén híztam is, mert egy-két plusz kajajegyvet mindig hagynak a hazautazók. S ha az ember jóllakott a vizsgaidőszakkal, akkor arra inni is illeik valamit. Ez a valami persze csak sör lehet. 18-án este kis társaságunk hiába koptatta a sörözök lépcsőit. Mindenütt telt ház. Egyetemisták. Még ilyet!

Az ember nem ihatja meg jól megérdemelt italát.”

— Mennyire végeztél?

— 2,3.

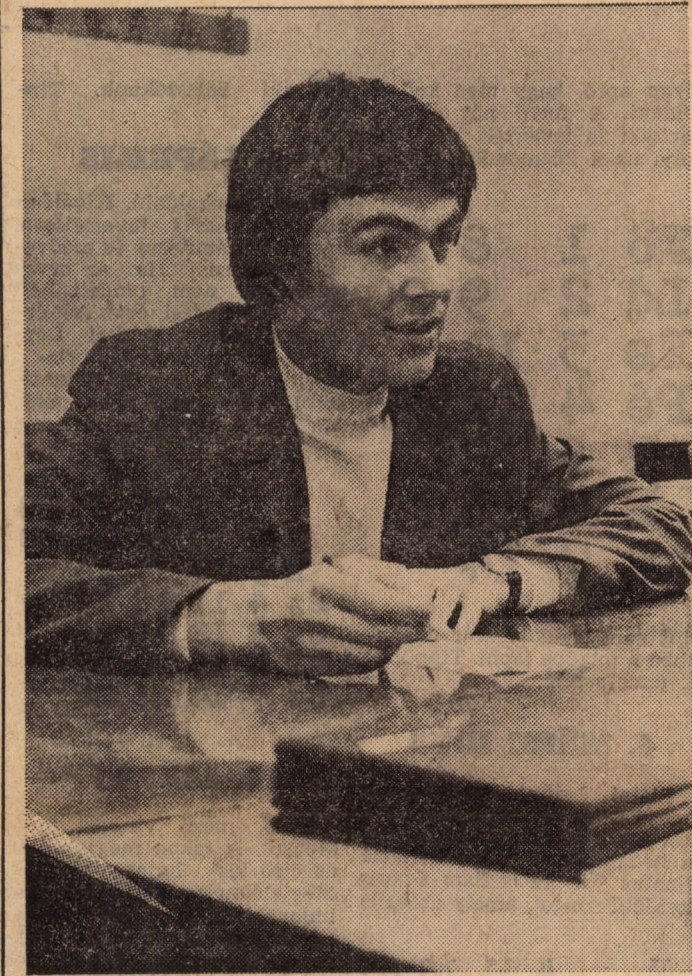
— Tanultál?

— A fenét. Lutriztam. Volt ami bejött, volt, ami nem. Talvaly 3,5 voltam. Kaptam ösztöndíjat. Az idén elment egy százas úvélkra. Ösztöndíj fuccs. Az öregem mikor megtudta, nem szölt semmit, de a havi apánásom maradt a régi. Szűkebbre kell húznom a nadrágszíjat.”

Tisztelet Diákbizottság! — kezdődik a levél, de a papír többi része még üres. Segíts már! Nem lett meg a kóliátlagom, mi a fenét írjak. Talvaly 2,9 voltam, idén csak 2,3. Nem futotta többre. Na és akkor mi van? Egy kérvényt kell írnom, hogy bennmaradhassak. Figyi! Jó lesz, ha azt trom, hogy „szüelim betegesége miatt vagy különmunkák miatt nem tudtam kellően készülni.” Mit lehet ilyenkor mondani. Talán tanulni kellett volna!

A folyosón hatalmas bördönd közeledik. Tulajdonosát alig látni. „Kész vagy, hogy sikerült?” — „Minden frankó, 4,1. Ennyit is akartam. Igaz, tanultam érte, de legalább nyugodt lelkiismerettel meheték Haza.” Így mondja, nagybetűvel. Mikor megemlítem, elneveti magát. „Két hónapja nem voltam otthon, már nagyon látni vágyom a hazaiakat. Anyu azt írta, hogy kacsasült lesz, mikor hazamegyek és ha legalább négyes az átlagom. Részemről fair a játék, jöhet a kacska.”

Husadikán délelött már majdnem mindenkinél belett az index. S. nem ment el vizsgázní elméletitörténetből. Hogy miért? Titok. Halasztott. Talán félt? Pedig nem hivatalos jelentések szerint ebben a félévben sem ettek meg senkit a vizsgázatók.

filo. szigorlat rémképeitől remez. Van egy aranyos kisgyötörtén, amikor az egyik szoba ajtaja kinyílt, és egy szönyegot dobtak (ráztak?) a nyakamba. Benről zene szölt, énekeltek, a szoba majd kicsattant a jókedvtől.

— Jaj, ne haragudj — jelent meg hirtelen egy ismerös leányfej — tudod takarítok. Nem haragudtam, söt lecsaptam.

— „Délelött befejeztem. Képzeld ötötre mentem filóból.

Még szilveszterkor is tanult társaságban. Nosza, ő az én emberem. De mikor felkeresstem, csalódnom kellett. „Csak a rosszmájúak mondták. Nem

KÖZGAZDÁSI

MARX KÁROLY

Közgazdaságtudományi Egyetem apja Felelős szerkesztő: Parkasmszky Tiborné Budapest IX., Dimitrov tér 8. Telefon: 257-207

Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat Felelős kiadó: Csollány Ferenc Készült a Szikra Lapnyomdában

Azon a beszélgetésen egy portréit ígértem, egy képet ígértem a szerkesztőnek. A képet utöb lelejtettem. Összetört. Apró darabjaiból próbáltam újra összerakni. Így sikerült. A száj egyik sarka mosolygós, a másik keserűen lebiggyed. Az egyik szem haragos, a másik nevető. Fura egy kép. A portré élesebb lett volna, de így talán többet mond. És talán szerkesztöm sem haragszik meg érte.

Sebök János

Újévi körkérdésünk

Lassan kimegy a divatból az a szokás, hogy az ember az új év első pillanataiban „magába száll” mi mégis visszatanóltunk a régihez, a kérdezettek kaptak egy lehetőséget. A válaszok megvalósítását nem tudjuk garantálni, de sosem lehet tudni, „az ördög nem alszik”. Ezért hát megkérdeztük: „Ha az új évben lehetőséget kapnál, hogy valaminek az elintézését, megvalósítását, megreformálását bevezetését Te intézed, irányítsd, mihez kezdenél, mit tennél?” A kérdést volt, aki komolyan, volt, aki komolytalanul vette.

III/KÜLKER (földközlemben): „Tudod te, ki volt Gambrius? No látod, Császár volt, vagy ilyesmi. Ő készítette először ezt itt, ni. Sört. Apuskám, hát én neki állítanék egy emléktáblát a Pipa falára. Elmondjam azt is, ki avatná? A ... (Itt a tinta kifogyott a tollamból.)

IV/KÜLKER: 8 oldalra bővíténem a KÖZGAZDÁSZ-t, mert ez a tehetséges gárda többet is teleírna a jelenlegi hatnál. Félreértés ne essék, nem gúnyolódni akarok. Olvastam más egyetemi lapokat is. A miénk a legjobb. Kicsit több riport, színes anyag azért még elférne benne. Erre a 2 oldal.

III/AGRÁR: A múltkoriban láttam az egyetem irodalmi színpadának egyik előadását. Le a kalappal. Egyikük-másikuk még tehetséges is. Láttam a népitáncosokat. Nem kell különösebben dicsérni őket. Jó az ének-és zenekarunk is. Ha ilyen jók a kultúrportjaink, miért ne lehetne egyszer egy közös műsoros estet összeállítani? Megfelelően reklámozva még nálunk is sikeres lenne. Nem is beszélve arról, hogy műsorcsereit lehetne megvalósítani a többi egyetemmel. Mi vinénnék a mieinket oda, s jönnének ide. Az aulában néhány színvonalas estre lenne kilátás.

III/BELKER: Most, hogy felemelték a tej árát, biztos az

iskolajei is drágább lesz. Ha jól utanaszámolok, a „kőbányai” sem sokkal drágább. Én bevezetném az iskolasört.

I.ÉVF.: Ezekkel a 20 Ft-os különjárásí díjakkal nem vagyok kiegyezve. Egy aláírás 20 Ft, egy vizsgaírást 20 Ft. Tudom. Mindent a maga helyén és idejében. De mi van, ha kirúgnak valamiből és vizsgát kell halasztanom vagy valamilyen oknál fogva kések valamilyen ügyben. Felmutatják a hivatalos írást: „En nem tehetek róla, ide van írva.” Persze ez nem általános, de van rá példa bőven. Én az emberi magatartást javítanám meg. Mondjuk februárban kedvességéből koncentrációt indítanék titkárnők részére. Minden hiányzás 20 Ft. A szorgalmi időszakban pedig a mosolycsekket.

II/BELKER: Nemrég olvastam egy amerikai frótól: Egyetemi rögbicsapat (baseball, kosárlabda) játszik másik egyetem rögbi-stb.-csapatával. Oriási érdeklődés, presztizskérdés, pezsgó sportélet. Nálunk? Hát panaszokodhatunk. De mondjuk, segítené egy vándorkupa kiírása a budapesti egyetemek között. Vagy vidékieknek is. Ez párhuzamosan futna az egyetemi és főiskolai bajnoksággal. Több sportágban lehetne nevezni. Télen is, nyáron is megrendeznénk. Mondjuk, június végén és február végén. Megfelelő hírvéréssel, jó szervezéssel menne a dolog.

II.ÉVF.: Az ember innen is, onnan is hallja, hogy kiléptek a KISZ-ből. Önként adódik a kérdés: miért? Én gimnáziumban végig hajtottam mozgalmi vonalon. Tetstett, áldoztam érte, volt eredménye. Az egyetemen elsőben még úgy ahogy volt KISZ-élet. Másodikban? Ed-dig még nem volt KISZ-gyűlésünk a választáson kívül. S közben a titkár lemondott, mert nem bírta ellátni a funkcióját. Ez nem vice! Csak azért mondom, mert utolsó huszasom most ment el éppen KISZ-bélyegre. Nem azon kell vitázni, hogy kilépnek, hanem azon, hogy miért döcög az alapszervi munka. A Közgazdász is közölhetne ilyen témájú írásokat.

IV/KÜLKER: Ha betelne a menzai panaszkönyv, megpróbálnám kiadni valamelyik kiadóval, aztán dedikálnám a menzabizottság tagjaival. Könyvtáram becses darabja lenne, kikapcsolódásként mindig ezt olvasnám.

EGY „KINIZSIS”: Felszámolnám ezt az áldatlan állapotot. Fiúépület, lányépület... Elvégre a közgazdász is érzi, emberi lény.

I.ÉVF.: Olyan sok lehetőséget rejtett a klub. Még szeptemberben hallottam, hogy valami társadalmi munkával kerítenek pénzt a rendbehozatalára, díszítésére. Pár számmal ezelött a lap megint körbeherdozta a véres kardot egy nyúl farknyi hirdetéssel. Tudomásom szerint azóta se történt semmi.

Igaz, hogy a sör IV. oszt. áron kapható, de talán lesz még idő, amikor nem sörrét, tv-ért vagy kávéért járnak oda az emberek. Ime néhány válasz. Egyike-másika talán megragadja valakinek a figyelmét, nem marad pusztába kiáltott szó. Mi mindenesetre néhányra visszatérünk.

A válaszokat lejegyezte: **Sebök János**

